

Sygn. akt V KO 30/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **E.P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2021 r.,
wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w (...) z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
odmówić przyjęcia wniosku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...), wnioskodawca został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów, realizujących znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., stanowiących ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata, a nadto na karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 10 zł każda.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców E.P. Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Skazany w dniu 27 marca 2017 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego wymienionym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...), wskazując jako podstawę popełnienie szeregu przestępstw na jego szkodę, które jednak nie zostały stwierdzone prawomocnymi wyrokami. Sąd Najwyższy w

trybie art. 545 § 3 k.p.k., postanowieniem z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt V KO 14/17, odmówił przyjęcia wniosku.

W dniu 28 czerwca 2018 r. skazany złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania. Wyznaczony mu w tej sprawie obrońca z urzędu wydał opinię o braku podstaw do złożenia takiego wniosku. Wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku, wnioskodawca nie uzupełnił ich. W konsekwencji Przewodniczący V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt V KO 79/18, odmówił przyjęcia wniosku.

Trzeci wniosek wznowieniowy został złożony przez skazanego w dniu 16 kwietnia 2019 r. Postanowieniem z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt V KO 49/19, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku, wskazując że nie spełnia on w żadnej mierze wymogów postępowania wznowieniowego, zaś wyznaczony poprzednio obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie.

Wniosek, będący przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, datowany na 1 kwietnia 2021 r., jest zatem czwartym wnioskiem wznowieniowym złożonym w tej samej sprawie przez skazanego. Skazany powtórzył w nim stanowisko zawarte w poprzednich wnioskach. Treść wniosku jest w istocie identyczna z treścią wniosków inicjujących postępowania w sprawach o sygn. akt V KO 79/18 oraz V KO 49/19. Wnioskujący nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o występowaniu przesłanek pozwalających na wznowienie postępowania, o których mowa w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. Sąd Najwyższy nie dopatrył się także podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Z treści uzasadnienia wniosku o wznowienie nie wynika, jakie konkretnie argumenty przemawiać miałyby za wydaniem orzeczenia o treści zgodnej z wolą wnioskodawcy. W zakresie, w jakim powołał się on na rzekome przestępcze działania, w wyniku których niesłusznie uznano go winnym popełnienia oszustwa, nie przywołał wyroków skazujących, potwierdzających jego wersję wydarzeń, nie wskazał też żadnych nowych, nieznanych wcześniej faktów, które dowodziłby, że nie popełnił przestępstw, za które został prawomocnie skazany.

Wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności

karnej wnioskodawcy, a samo jego przekonanie o niesłuszności skazania nie jest wystarczającą przesłanką wzruszenia prawomocnego wyroku w trybie wznowienia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy (co do zasady orzekający w kwestii wznowienia na posiedzeniu bez udziału stron – art. 544 § 3 k.p.k.) odmawia przyjęcia wniosku wznowienie, który nie został sporządzony przez profesjonalnego pełnomocnika – bez wzywania o uzupełnienie braków formalnych, a więc również bez konieczności wyznaczania obrońcy z urzędu, gdy z wniosku w sposób oczywisty wynika brak podstaw do wznowienia postępowania sądowego. Sytuacja taka miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Mając na względzie powyższe okoliczności, należało orzec, jak na wstępie.

Odnosząc się bezpośrednio do wniosku o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, zaznaczyć trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawiony wyżej brak konieczności wyznaczania obrońcy z urzędu w przypadku odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. nie budzi wątpliwości (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2021 r., I KZ 7/21; z dnia 4 lutego 2021 r., III KO 4/21; z dnia 13 maja 2020 r.; V KZ 9/20). Jak już wcześniej zauważono, obrońca taki został wyznaczony w sprawie o sygn. akt V KO 79/18. Nie stwierdził jednak podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.